

Κάτω απ' τις στάχτες τα κάρβουνα εξακολουθούν να καίνε...

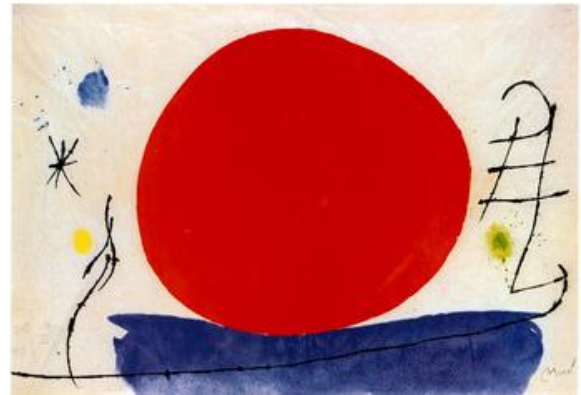
Οι ανάγκες των δανειστών πάνω απ' τις ανάγκες των σχολείων

Οι δεσμεύσεις που αναλήφθηκαν από την κυβέρνηση με το τρίτο μνημόνιο, για να εφαρμοστούν τα πορίσματα της έκθεσης του ΟΟΣΑ για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, χαράζουν σήμερα τέτοιες τομές στο σώμα της εκπαίδευσης, που επικυρώνουν τελεσίδικα την αποδόμηση του δημόσιου σχολείου και εγκαινιάζουν την εποχή της αγοραίας εκπαίδευσης και της απόσυρσης του κράτους από την υποστήριξη του μορφωτικού αγαθού.

Παρά την επικοινωνιακή καταιγίδα του Υπουργείου, για να παρουσιαστούν οι εκπαιδευτικές αλλαγές με παιδαγωγίζουσα γλώσσα και κοινωνικό πρόσημο, η αλήθεια είναι πως οι κυβερνώντες δεν ορρωδούν προ μηδενός, ώστε να μειωθεί η ανά μαθητή δαπάνη του Κρατικού Προϋπολογισμού για τα Δημόσια Σχολεία, που αποτελεί κυρίαρχη δέσμευση στη νεοφιλελεύθερη ατζέντα που υλοποιούν. Κι έτσι, από το Νηπιαγωγείο ως το Δημοτικό κι από το Γυμνάσιο έως το Λύκειο, βρίσκεται σε εξέλιξη η διαδικασία της θεαματικής αποδόμησης της Δημόσιας Εκπαίδευσης, η συρρίκνωση του εκπαιδευτικού έργου, η μείωση του εκπαιδευτικού προσωπικού και η ραγδαία επιδείνωση των εργασιακών του όρων.

Όπως ακριβώς ψήφισαν νύχτα και στο βαθύ καλοκαίρι όλο το αντιδραστικό πλαίσιο για τη νέα σχολική χρονιά, με τον ίδιο αυταρχισμό, κόντρα σε κάθε δημοκρατική λειτουργία των εκπαιδευτικών οργάνων, το υλοποιούν κιάλας. Με εγκυκλίους-παρωδία, προθεσμίες φαντάσματα και μονοπρόσωπες πραξικοπηματικές αποφάσεις, σε όλες τις Διευθύνσεις της χώρας περικόπεται εκπαιδευτικό έργο και προσωπικό, σχεδιάζονται υποχρεωτικές μετακινήσεις εντός και εκτός των ΠΥΣΠΕ, ενώ χιλιάδες αναπληρωτές με χρόνια δουλειάς στην εκπαίδευση βρίσκονται μπροστά στο φάσμα της απόλυσης. Η εξαφάνιση των χιλιάδων κενών με τα οποία έκλεισε η περσινή χρονιά και η φετινή «κάλυψη» του εκπαιδευτικού έργου με πολλές χιλιάδες λιγότερους εκπαιδευτικούς δεν αποτελεί επιτυχία του Υπουργείου Παιδείας, αλλά ηχηρή ομολογία των εκτεταμένων περικοπών που συντελούνται.

Βασικό στοιχείο της πραγματικότητας που θέλουν να διαμορφώσουν σε κάθε σχολείο είναι η ευελιξία στη διαμόρφωση του προγράμματός του, η συρρίκνωση των δομών και του προσωπικού του κι η περαιτέρω προώθηση της ελαστικής εργασίας. Το νέο χτύπημα στο Νηπιαγωγείο, με την αύξηση του πραγματικού ωραρίου των νηπιαγωγών μέσω της ικανοποίησης του αιτήματος για την καθιέρωση διδακτικού ωραρίου και τη μετάλλαξη του ολόημερου νηπιαγωγείου σε απογευματινά τμήματα φύλαξης, είναι ενδεικτικό δείγμα αυτής της στοχοθεσίας.

Προσηλωμένη απaréγκλιτα σε αυτή τη στοχοθεσία, η Κυβέρνηση δημιουργεί τους όρους για το φθηνό σχολείο των «πρωτογενών πλεονασμάτων του 3,5% και του 4,5%», που κυριολεκτικά θα αλέσει μορφωτικά και εργασιακά δικαιώματα για την εξυπηρέτηση του απεχθούς χρέους και θα προκαλέσει κοινωνικό, μορφωτικό κι εργασιακό σοκ στην Δημόσια Εκπαίδευση. Έπεται ο σχεδιασμός για την «αποσωλήνωση της εκπαίδευσης απ' τον κρατικό αναπνευστήρα», όπως ομολογήθηκε από τον επικεφαλής του προσχηματικού «διαλόγου», που σημαίνει τη διασωλήνωσή της με τη χορηγία, την αγορά και τους δήμους για την εξασφάλιση πόρων επί αντιπαροχή (οικονομική, μορφωτική, πολιτιστική, ιδεολογική). Κι ακολουθεί η αξιολόγηση.

Απαντάμε με ενωτικό αγωνιστικό Μέτωπο, Υπερασπίζουμε τη ζωή μας και τη δημόσια εκπαίδευση

Η μαχόμενη εκπαίδευση, όσες και όσοι στην υπερεικοσαετή πολιορκία του δημόσιου σχολείου, βρεθήκαμε απέναντι στα κύματα των νεοσυντηρητικών και νεοφιλελεύθερων αναδιρθρώσεων αλλά και της μνημονιακής λαίλαπας, όσοι κι όσες δώσαμε μάχες για τα εργασιακά και μορφωτικά δικαιώματα με όραμα το δημοκρατικό σχολείο των όλων, των ίσων και των διαφορετικών, όσοι εμπνεύμαστε απ' τις αξίες μιας εκπαίδευσης χωρίς ταξικούς ή άλλους διαχωρισμούς, που προωθεί την κριτική σκέψη, την ολόπλευρη γνώση και συμβάλλει στην κοινωνική χειραφέτηση, δεν έχουμε αυταπάτες και διλήμματα: Η κυβερνητική πολιτική στο χώρο της εκπαίδευσης κρατά γερά την αντιδραστική σκυτάλη από τις προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις. Αυτές που έκλεισαν χιλιάδες σχολεία κι έστειλαν στη διαθεσιμότητα χιλιάδες συναδέλφους. Έχει ως ίδιο κοινό παρανομαστή τις ανάγκες των δανειστών και των λίγων. Είναι, ως εκ τούτου, βαθιά ταξική. Δεν βελτιώνεται, δεν εξωραϊζεται και δεν είναι προσωρινή. Θα χρειαστούν σκληροί

αγώνες, αντιστάσεις και μάχες για να μην εδραιωθούν οι νεοφιλελεύθερες τομές στην εκπαιδευτική καθημερινότητα, αλλά κι ένα μαχητικό κοινωνικό και μορφωτικό ρεύμα ανατροπής απέναντι στο μνημονιακό καθεστώς, για το οποίο θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις μέσα απ' τους συλλόγους μας, το εκπαιδευτικό κίνημα και με όλη την εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία.

Άλλωστε, η Κυβέρνηση εφαρμόζει αυτήν την πολιτική στο χώρο της εκπαίδευσης την ίδια περίοδο που σφυροκοπά την κοινωνία με την υλοποίηση των μέτρων του τρίτου μνημονίου: Την κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης και των συντάξεων, την εγκαθίδρυση του μόνιμου μηχανισμού περικοπών-του «κόφτη» διάρκειας, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, τη φοροεπιδρομή, την περιστολή των εργασιακών δικαιωμάτων και των συνδικαλιστικών ελευθεριών. Δεν υπάρχει αμφιβολία λοιπόν, πως η κυβερνητική επίθεση για την αποδόμηση της Δημόσιας Παιδείας αποτελεί μέρος της ενιαίας στρατηγικής του μνημονιακού μπλοκ για την οικονομική εξαθλίωση των εργαζομένων και τη βίαιη αφαίρεση των δημόσιων κοινωνικών αγαθών και κατακτήσεων. Δεν πρόκειται δηλαδή για ένα μεμονωμένο επεισόδιο, για ένα κύμα εκπαιδευτικών αναδιρθρώσεων που μπορεί το κίνημα να μπλοκάρει, έξω από την προοπτική της πολιτικής και κοινωνικής ανατροπής.

Όσο πιστεύουμε πως οι αντιστάσεις κι οι αγώνες που αναπτύσσονται και θα αναπτυχθούν στο χώρο της εκπαίδευσης δεν πρέπει να έχουν συμβολικό χαρακτήρα, αλλά να αναζητούν στο σήμερα κι όχι στη «δευτέρα παρουσία» τη νίκη και την ανατροπή των αντιεκπαιδευτικών μέτρων, όπως τις περικοπές, τις μετακινήσεις και τις απολύσεις, εξίσου πιστεύουμε ότι αυτοί οι αγώνες δεν μπορούν να εξελίσσονται έξω από τη συνολική πάλη για την ανατροπή. Οι εκπαιδευτικοί δεν είναι συντεχνία. Το εκπαιδευτικό κίνημα, που βρέθηκε πάντα στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών αγώνων, μπορεί και σήμερα να αποτελέσει πεδίο αλλά και σπίθα μιας πραγματικής λαϊκής αντεπίθεσης απέναντι στη βαρβαρότητα που βιώνουμε.

Θεωρούμε πως το μεγάλο στοίχημα της περιόδου είναι ένα να πλατύ μέτωπο αγώνα. Μέτωπο που αν αναχθεί στην εκπαίδευση, θα συνενώσει τους πάντες: Μόνιμους, αναπληρωτές, δασκάλους, ειδικότητες, νηπιαγωγούς, καθηγητές. Εκπαιδευτικούς και γονείς. Μέτωπο αντιμνημονιακό κι αντικυβερνητικό. Που θα συνενώσει όλες τις δυνάμεις του αγώνα και τα πολιτικοσυνδικαλιστικά τους ρεύματα σε ένα μεγάλο μπλοκ ανατροπής. Που θα συνενώσει τα διάσπαρτα και μεμονωμένα αγωνιστικά επεισόδια και τα σπαράγματα ακτιβιστικής δράσης, σε μια μεγάλη κι ενιαία δύναμη πυρός. Που θα γεμίσει τις αίθουσες των Συνελεύσεων και θα αφαιρέσει τη διαχείριση των αγώνων από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αναδεικνύοντας ένα ανεξάρτητο και μάχιμο κέντρο για το συντονισμό τους. Που, μέσα σε ένα γενικότερο αγωνιστικό σχέδιο θα μπλοκάρει μαζικά στην πράξη πλευρές της αντιεκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης που συντελείται. Που θα δώσει το λόγο στους μάχιμους εκπαιδευτικούς, οι οποίοι ασφυκτιούν και απογοητεύονται από τις παραταξιακές στρατηγικές, τις κομματικές περιχαράκώσεις, την πεπατημένη «δράση» της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, αγωνιούν για την ανάταση του κινήματος και βλέπουν την ελπίδα στο μέτωπο των πραγματικών αγώνων και της ανατροπής.

Ένα μέτωπο αγώνα που την επόμενη περίοδο ενιαία, αποφασιστικά, δυναμικά, θα προβάλλει, θα απαιτεί και θα διεκδικεί:

- Την απόσυρση όλων των αντιεκπαιδευτικών μέτρων και περικοπών (σε Δημοτικά, Νηπιαγωγεία, Ειδική Αγωγή και τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση) και την κατάργηση όλου του νομοθετικού πλαισίου εφαρμογής τους.

- Τους μαζικούς μόνιμους διορισμούς και το διορισμό όλων των αναπληρωτών-καμιά απόλυση απόλυση αναπληρωτή και τη διασφάλιση της επαναπρόσληψής τους. Την κατάργηση του ν.3848 και του προσοντολογίου.
- Να μη γίνει καμιά μετακίνηση εκπαιδευτικών και να δοθούν οργανικές θέσεις για όλους τους εκπαιδευτικούς ειδικοτήτων στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση.
- Δωδεκάχρονο σχολείο για όλους, κατάργηση των εξεταστικών φραγμών, Δίχρονο νηπιαγωγείο, Δημόσια Δωρεάν παιδεία χωρίς αποκλεισμούς.
- Γενναία Χρηματοδότηση της εκπαίδευσης, για κάλυψη όλων των πραγματικών αναγκών, σε εκπαιδευτικό προσωπικό, υποδομές και ανάγκες των σχολείων, μείωση των αριθμών ανά τμήμα.
- Κατάργηση της αξιολόγησης κάθε είδους και κάθε μορφής. Δημοκρατικό σχολείο, όλη την εξουσία στους συλλόγους διδασκόντων, ξήλωμα του μηχανισμού των αξιολογητών και των συμβούλων-επιθεωρητών.
- Αναλυτικά προγράμματα και βιβλία, νέα και σύγχρονα, που θα προάγουν την κριτική σκέψη, την ολόπλευρη γνώση και την κοινωνική χειραφέτηση. Απόσυρση των ιδιωτών, των χορηγών, της επιχειρηματικότητας, του ΟΟΣΑ και της εργαλειοθήκης του από το Δημόσιο σχολείο.
- Μισθό αξιοπρεπή για ζωή αξιοβίωτη, αποκατάσταση όλων των απωλειών του εισοδήματος της τελευταίας εξαετίας, ανατροπή των αντισσφαλιστικών νόμων και ρυθμίσεων.

Η λαϊκή οργή θα ξεσπάσει απροειδοποίητα όπως ο σεισμός. Αγωνιζόμαστε για την κοινωνική και πολιτική ανατροπή

Σήμερα, επιβεβαιώνεται η εκτίμηση ότι όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις, δεν μπορούν ούτε και θέλουν να ικανοποιήσουν ακόμη και επιμέρους αιτήματα των εργαζομένων. Όλες οι κοινωνικές κατακτήσεις είναι υπό αμφισβήτηση, αφού για οποιοδήποτε θέμα απαιτείται η έγκριση των δανειστών. Τα μνημόνια δεν συνιστούν απλώς κάποιο σύνολο αντεργατικών-αντιλαϊκών μέτρων. Αντιπροσωπεύουν ένα καινούργιο πολιτικό καθεστώς, που καταλύει κάθε έννοια λαϊκής κυριαρχίας και δημοκρατίας. Είναι ένα καθεστώς μακροπρόθεσμης αιχμαλωσίας της χώρας και βίαιης υποδούλωσης τη κοινωνίας. Ένα καθεστώς που με μοχλό το χρέος, μετατρέπει τον τόπο σε οιονεί προτεκτοράτο των πιστωτών.

Ενώ η κοινωνία λεηλατείται και υποφέρει και το φάντασμα του φόβου και της ανασφάλειας έχει στοιχειώσει τη ζωή μας, ο πλούτος κι η εξουσία συγκεντρώνεται σε όλο και λιγότερα χέρια και διευρύνονται οι ταξικές και κοινωνικές ανισότητες. Το περίφημο «παράλληλο πρόγραμμα» της νεομνημονιακής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ- ANEL είναι ένα ιδεολόγημα και μια απάτη. Στην καλύτερη των περιπτώσεων αποτελεί την αναγκαστική προνοιακή πολιτική που εφαρμόζεται σε καταστάσεις πλήρους φτωχοποίησης και περιθωριοποίησης κοινωνικών ομάδων, σε περιόδους οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Οι εργαζόμενοι κι ο λαός όμως, δεν μπορεί να

συμβιβαστούν με τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Η απογοήτευση που νιώθουν απ' τις πολιτικές εξελίξεις και την επέλαση της μνημονιακής βαρβαρότητας δεν θα επικαθορίσει το μέλλον των αγώνων μας, οι οποίοι πρέπει να συνεχιστούν, παίρνοντας και το αναγκαίο αντιφασιστικό περιεχόμενο για να μην επιτρέψουν στα ακροδεξιά μορφώματα και τη Χρυσή Αυγή να κερδοσκοπούν πολιτικά στο μνημονιακό βάλλο.

Η λαϊκή οργή θα ξεσπάσει απροειδοποίητα όπως ο σεισμός. Αν και παρουσιάζονται μεγάλες δυσκολίες στο επίπεδο των κοινωνικών αντιστάσεων και στην ανάπτυξη των αναγκαίων αγώνων, τα προβλήματα όχι μόνο συνεχίζουν να ταλαιπωρούν τους εργαζόμενους και τις λαϊκές οικογένειες, αλλά θα οξυνθούν ακόμη περισσότερο την επόμενη περίοδο, μιας κι όλα τα αντιλαϊκά και αντιασφαλιστικά μέτρα που ψηφίστηκαν πριν από το καλοκαίρι βρίσκονται στη φάση της εφαρμογής τους. Τώρα οι εργαζόμενοι κι οι συνταξιούχοι βιώνουν τον πραγματικό τους χαρακτήρα και καταρρίπτεται η προπαγάνδα της κυβέρνησης, που έλεγε πως δεν θα γίνει καμία μείωση σε μισθούς και συντάξεις. Οι αυξήσεις των ασφαλιστικών εισφορών, η υπερφορολόγηση των πολιτών, η κατάργηση του ΕΚΑΣ και η μείωση των συντάξεων περιόρισαν δραματικά τα λαϊκά εισοδήματα. Οι ιδιωτικοποιήσεις κι η εκποίηση του δημόσιου πλούτου της χώρας (λιμάνια, αεροδρόμια, ΔΕΚΟ, δημόσιες εκτάσεις κτλ) προκαλούν τα αισθήματα του λαού μας και στερούν την κοινωνία από βασικά εργαλεία για την ανάκαμψη και την αναδιανομή του παραγόμενου πλούτου σε όφελός της.

Ταυτόχρονα, ετοιμάζονται νέες ανατροπές στα εργασιακά και στα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων. Θα έχουν ως αιχμές την απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων και τη μείωση της αποζημίωσης απόλυσης, την κατάργηση του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού στον ιδιωτικό τομέα, την περαιτέρω μείωση του κατώτατου μισθού με την αφαίρεση των επιδομάτων που τον συνοδεύουν, τη διεύρυνση και γενίκευση της ελαστικοποίησης και της εκ περιτροπής εργασίας. Δρομολογείται η κατάργηση της ενιαίας σχέσης εργασίας και της σταθερής απασχόλησης στο δημόσιο τομέα, στον οποίο θα προωθηθεί και θα επισημοποιηθεί και η τυπική του συρρίκνωση, μέσω της αξιολόγησης των δομών και υπηρεσιών, κάτι που ήταν μνημονιακή υποχρέωση από το μεσοπρόθεσμο του 2011 και το οποίο οι αγώνες των εργαζομένων δεν επέτρεψαν να εφαρμοσθεί. Στο πλαίσιο αυτό, ο περιορισμός των συνδικαλιστικών ελευθεριών και δικαιωμάτων και κυρίως η απόπειρα παροπλισμού του εργατικού κινήματος, μετά την «αφαίρεση» του δικαιώματος της συλλογικής διαπραγμάτευσης των όρων αμοιβής και εργασίας των εργαζομένων, με την ακύρωση ουσιαστικά του απεργιακού δικαιώματος και της επαναφοράς της ανταπεργίας των εργοδοτών, θα είναι ένα από τα κρίσιμα ζητήματα της επόμενης περιόδου.

Η περίοδος όμως αυτή, όπως βέβαια κι όλη η μνημονιακή εποχή, ήταν ιδιαίτερα διδακτική για τους εργαζόμενους σε σχέση και με το χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την άποψη ότι μπορούν να γίνουν ριζοσπαστικές αλλαγές και μεταρρυθμίσεις εντός της Ευρωζώνης και της ΕΕ. Αποδείχτηκε πως η ΕΕ δεν είναι μια δημοκρατική, ισότιμη και αλληλέγγυα ένωση των ευρωπαϊκών λαών, αλλά μια υπερεθνική ένωση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου με ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, το εργατικό κίνημα, εκπροσωπώντας τα ταξικά συμφέροντα του κόσμου της εργασίας, πρέπει να προβάλλει την ανάγκη σύγκρουσης και ρήξης με την ΕΕ και την ΟΝΕ. Ο αγώνας για την επαναφορά και διεύρυνση των εργασιακών, κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων που αφαιρέθηκαν τα επτά μνημονιακά χρόνια, συνδέεται αναπόσπαστα με την πάλη για την ανατροπή των μνημονίων και όλων όσοι τα υλοποιούν, την ακύρωση της λιτότητας, τη μη αναγνώριση και διαγραφή του χρέους, τον εργατικό-κοινωνικό έλεγχο των τραπεζών, την ακύρωση των ιδιωτικοποιήσεων, την επανάκτηση δηλαδή όλου του κλεμμένου κοινωνικού πλούτου για τη στήριξη του εισοδήματος και των κοινωνικών αγαθών: την Παιδεία, την Υγεία, την Ασφάλιση, τη σταθερή και αξιοπρεπή εργασία για όλους.

Ο αγώνας αυτός βέβαια σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι υποτιμώνται τα επιμέρους αιτήματα, που συσπειρώνουν ευρύτερες δυνάμεις σε χώρους εργαζομένων, όπως και στην εκπαίδευση. Από την άλλη όμως, δεν θα συμβάλουμε στην καλλιέργεια αυταπατών στους εργαζόμενους ότι μπορούν στο πλαίσιο της μνημονιακής πολιτικής να επιλυθούν ουσιαστικά και ξεχωριστά τα προβλήματά τους. Ένας απολιτικός θεματικός ή συντεχνιακός ακτιβισμός δεν μπορεί να είναι η απάντηση του κινήματος στο καθεστώς της λεηλασίας. Έχει πήλινα πόδια, διαχειριστική λογική, δεν κινητοποιεί πλατιές μάζες και δε φέρνει αποτελέσματα. Χρειάζεται σύνδεση των επιμέρους αιτημάτων με τα γενικότερα πολιτικά, με στόχο την ενεργοποίηση και τη μαζική κινητοποίηση των εργαζομένων, των ανέργων και όλης της κοινωνίας. Να περάσει δηλαδή το κίνημα σε επίπεδο αιτημάτων από μια αμυντική σε μια επιθετική γραμμή. Μόνο μια ευρεία κοινωνική και πολιτική συμμαχία κι ένα αποφασισμένο εργατικό κίνημα για την ανατροπή των μνημονίων, μπορεί να είναι πια η απάντηση της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας. Για να νικήσουμε στο σήμερα και να κερδίσουμε τη ζωή που μας κλέβουν.

Για ένα ανεξάρτητο και ριζοσπαστικό συνδικαλισμό.

Ταξικό και πολιτικοποιημένο.

Ενωτικό και αγωνιστικό. Ούτε κυβερνητικό φερέφωνο ούτε κομματικό βραχίονα.

Η Πρωτοβουλία Ανεξάρτητων εκπαιδευτικών είναι μια συνάντηση μάχιμων εκπαιδευτικών όλων των ειδικοτήτων της Π.Ε, μόνιμων και αναπληρωτών, που συμμετέχουν στο εκπαιδευτικό κίνημα μέσα από τους πρωτοβάθμιους συλλόγους αλλά και εκπαιδευτικά σχήματα του ριζοσπαστικού χώρου.

Συναδέλφων της μαχόμενης εκπαίδευσης με συμμετοχή σε όλες τις μικρές και τις μεγάλες μάχες του κινήματος για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου και της εργασιακής αξιοπρέπειας των εκπαιδευτικών. Που δεν υποτάχθηκαν σε κυβερνητικές και κομματικές σειρήνες και υπηρετούν στους συλλόγους τους ένα αγωνιστικό σχέδιο διεκδικήσεων και προτεραιοτήτων για την Εκπαίδευση, που υπερασπίζει το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της, τα μορφωτικά δικαιώματα και τις ανάγκες της νεολαίας, των μαθητών, και των οικογενειών τους, με έντονη τη ματιά του στους αποκλεισμένους και τους αδύναμους αυτής της κοινωνίας. Που «δεν παραδέχτηκαν την ήττα» και συνεχίζουν τον αγώνα για το σχολείο των όλων και των ίσων, αλλά και την κοινωνική χειραφέτηση, που σήμερα περνά

μέσα από την μάχη ενάντια στο μνημονιακό καθεστώς και την ανατροπή του.

Προβάλλουμε την ανάγκη για ένα συνδικαλισμό ανεξάρτητο και ταξικό και δεν πιστεύουμε πως τα σχήματα κι οι συλλογικότητες που τον συγκροτούν πρέπει να είναι προέκταση ενός κομματικού φορέα. Με συνδικαλιστές και συνδικαλίστριες που απολογούνται στους εργαζόμενους κι όχι στα κόμματά τους και δεν υπηρετούν περιχαρακωμένες παραταξιακές στρατηγικές. Έναν συνδικαλισμό που δεν είναι συντηρητικός, έχει σαφές κοινωνικό και ριζοσπαστικό πρόσημο και στηρίζει ένα αντίπαλο μορφωτικό ρεύμα στην εκπαίδευση απέναντι στα νεοφιλελεύθερα και νεοσυντηρητικά δόγματα.

Τη διακήρυξη υπογράφουν οι εκπαιδευτικοί της Π.Ε:

1. Αγαθόγλου Σμαρώ, Νηπιαγωγός
2. Αθανασόπουλος Χαρίλαος, Δάσκαλος
3. Αλεξανδρή Ιωάννα, Αναπληρώτρια Θεατρολόγος
4. Ανδρεανίδης Παρασκευάς, Φυσικής Αγωγής
5. Αραπάκη Μαρίνα, Δασκάλα
6. Αρβανίτης Βασίλης, Δάσκαλος
7. Αργυρόπουλος Δημήτρης, Δάσκαλος
8. Βαγενά Αλεξάνδρα, Δασκάλα
9. Βάθη Φωτεινή, Δασκάλα
10. Βασιλόπουλος Μιλτιάδης, Δάσκαλος
11. Βάσιου Αφροδίτη, Αναπληρώτρια Δασκάλα
12. Βεκρή Ηρώ, Δασκάλα
13. Βλάχος Πέτρος, Δάσκαλος
14. Βλάχου Κωνσταντίνα, Γαλλικών
15. Βόλτσης Σωκράτης, Δάσκαλος
16. Γιαννίκου Γιούλα, Δασκάλα
17. Γιαννόπουλος Θεοδωρής, Δάσκαλος
18. Γιαννούλη Κατερίνα, Αναπληρώτρια Δασκάλα
19. Γιάντσου Σταματία, Δασκάλα
20. Γκίλη Μαρία, Δασκάλα
21. Γκότζος Παύλος, Δάσκαλος
22. Γοδέβενου Ελένη, Ειδικής Αγωγής ΠΕ 71
23. Δασκαλάκη Μαριάνθη, Δασκάλα
24. Δάσου Ιωάννα, Δασκάλα
25. Ζάικου Ιωάννα, Δασκάλα
26. Ζαφειρίου Ιωάννα, Μουσικός
27. Ζωγράφου Γεωργία, Δασκάλα
28. Θανάπουλος Γιώργος, Δάσκαλος
29. Καλόγηρος Νίκος, Δάσκαλος
30. Καλύκας Δημήτρης, Φυσικής Αγωγής
31. Καμπούρης Δημήτρης, Δάσκαλος
32. Καπνουτζή Άννα, Νηπιαγωγός
33. Καρλάφτης Βασίλης, Δάσκαλος
34. Κατσιφέρη Κατερίνα, Δασκάλα
35. Κεδράς Πέτρος, Αναπληρωτής Δάσκαλος
36. Κεσόγλου Μαριάννα, Νηπιαγωγός
37. Κεσόγλου Μιχάλης, Δάσκαλος

38. Κοκκινομιλιώτης Γιώργος, Δάσκαλος
39. Κόκκοτα Ναυσικά, Δασκάλα
40. Κοντομάρης Θεοδωρής, Φυσικής Αγωγής
41. Κοσμαδάκη Σοφία, Αναπληρώτρια Δασκάλα
42. Κοσμίδου Ανθή, Δασκάλα
43. Κουρσάρης Αντώνης, Δάσκαλος
44. Κουτρούκη Κατερίνα, Αγγλικών
45. Κυπαρισσίου Ελεάννα, Αναπληρώτρια Δασκάλα
46. Κυριακόγλου Γεωργία, Νηπιαγωγός
47. Κωνσταντίνου Ευαγγελία, Δασκάλα
48. Κωνσταντόπουλος Περικλής, Δάσκαλος
49. Λάζου Έφη, Θεατρολόγος
50. Λαχουρή Κωνσταντίνα, Δασκάλα
51. Λέων Ζέτα, Αγγλικών
52. Λιάκου Ελένη, Δασκάλα
53. Λιούγκου Μάιρα, Γερμανικών
54. Λίπκοβιτς Μαρία, Δασκάλα
55. Μανιάτης Παναγιώτης, Δάσκαλος
56. Μανίκας Γιώργος, Δάσκαλος
57. Μαντουβάλου Βάλια, Δασκάλα
58. Μαρκόπουλος Ηλίας, Δάσκαλος
59. Μηλιώνη Δέσποινα, Δασκάλα
60. Μουντούρης Παναγιώτης, Δάσκαλος
61. Μπαντίδου Ευαγγελία, Δασκάλα
62. Μπασέκης Μιχάλης, Δάσκαλος
63. Μποζίκας Ιωάννης, Δάσκαλος
64. Μπόκου Ελένη, Δασκάλα
65. Μυρογιάννης Γιάννης, Δάσκαλος
66. Νάστου Βάνα, Νηπιαγωγός
67. Νικολάου Κοσμάς, Δάσκαλος
68. Νικολουδάκος Βαγγέλης, Δάσκαλος
69. Ντέρη Στέλλα, Δασκάλα
70. Ντινοπούλου Βέρα, Δασκάλα
71. Οικονόμου Ρούλα, Μουσικός
72. Παβέλης Θανάσης, Δάσκαλος
73. Παβέλης Παναγιώτης, Δάσκαλος
74. Παζάλος Γιώργος, Δάσκαλος
75. Παναγιωτακόπουλος Δημήτρης, Δάσκαλος
76. Παντάζου Δήμητρα, Δασκάλα
77. Παντελίδης Ζαχαρίας, Δάσκαλος
78. Παπαγιάννης Κώστας, Δάσκαλος

79. Παπαδοπούλου Έλενα, Νηπιαγωγός
80. Παπαθανασίου Εύη, Αναπληρώτρια Δασκάλα
81. Πατέρας Χρήστος, Αναπληρωτής Δάσκαλος
82. Πολυχρονάκη Μαρία, Δασκάλα
83. Πριμηκύρης Δημήτρης, Δάσκαλος
84. Προεστάκης Γιώργος, Δάσκαλος
85. Ρήγα Σταυρούλα, Δασκάλα
86. Ροδίτη Στέλλα, Αναπληρώτρια Δασκάλα
87. Σακούτης Νίκος, Δάσκαλος
88. Σαπουνάς Γιώργος, Αναπληρωτής Εικαστικών
89. Σκαρτσίλας Σωτήρης, Δάσκαλος
90. Σούρας Αποστόλης, Δάσκαλος
91. Σπυρόπουλος Τρύφων, Αναπληρωτής Δάσκαλος
92. Σταμούλου Παναγιώτα, Δασκάλα
93. Σταράκης Γιάννης, Δάσκαλος
94. Σταυριανός Αντώνης, Δάσκαλος
95. Στεφανάκης Δημήτρης, Δάσκαλος
96. Στεφάνου Χρύσα, Δασκάλα
97. Σύριγγα Πολυξένη, Δασκάλα
98. Τζόκας Ηλίας, Αναπληρωτής Δάσκαλος
99. Τζουμπές Μιχάλης, Δάσκαλος
100. Τολίκα Κατερίνα, Δασκάλα
101. Τόλιου Ρόζα, Αναπληρώτρια Αγγλικών
102. Τριανταφυλλίδου Δέσποινα, Νηπιαγωγός
103. Τσέτου Κωνσταντίνα, Δασκάλα
104. Φάκαρος Ελισαίος, Αναπληρωτής Δάσκαλος
105. Φίλιππα Χρυσούλα, Δασκάλα
106. Φλώρου Βάσω, Δασκάλα
107. Χαλκιάς Απόστολος, Δάσκαλος
108. Χαριάτη Ζέτα, Νηπιαγωγός
109. Χατζάκη Θεώνη, Αναπληρώτρια Γερμανικών
110. Χατζηθωμάς Βαγγέλης, Δάσκαλος
111. Χατζησάββας Παναγιώτης, Δάσκαλος
112. Χιώνη Νέτα, Δασκάλα
113. Χιώτη Βάσια, Αγγλικών
114. Χριστοδουλοπούλου Ευθυμία, Δασκάλα

Θα ακολουθήσει και επόμενος γύρος υπογραφών στήριξης, μετά την ολοκλήρωση του κύκλου των συσκέψεων και συναντήσεων που πραγματοποιούνται πανελλαδικά από την Πρωτοβουλία Ανεξάρτητων Εκπαιδευτικών